

Commotie en vragen over uitspraak Raad van State inzake gegevensverstrekking door de Belastingdienst in verband met inkomensafhankelijke huurverhoging

Mr. G.J. Scholten, actueel tot 26-02-2016

Actueel tot	26-02-2016
Auteur	Mr. G.J. Scholten ^[1]
Vakgebied(en)	Huurrecht (V) Huurrecht / Huurprijzen Verbintenissenrecht / Onrechtmatige daad

1. Inleiding

Op 3 februari 2016 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) een belangrijke uitspraak gedaan in een geschil tussen een huurder en de Staatssecretaris van Financiën.^[2] De huurder is geconfronteerd met een extra huurverhoging van zijn verhuurder. Die extra huurverhoging kon worden aangezegd op grond van per 16 maart 2013 in werking getreden wetswijzigingen 'huurverhoging op grond van inkomen', ook wel bekend als de wetten tegen het scheefwonen.^[3] Daarmee tracht de wetgever huurders met een relatief hoog inkomen in een goedkope schaarse huurwoning te stimuleren om te verhuizen. Die wet maakt het mogelijk dat de verhuurder een extra huurverhoging aanzegt aan huurders van wie vaststaat dat zij een inkomen hebben dat is gelegen boven bepaalde grenzen. De verhuurder is verplicht om bij de aanzegging van de huurverhoging een verklaring van de Belastingdienst (Staatssecretaris van Financiën) te voegen, waaruit blijkt dat het huishoudinkomen hoger is dan de genoemde grenzen. Dat wordt door de staatssecretaris aan de verhuurder medegedeeld. De staatssecretaris geeft dus niet exact aan wat het huishoudinkomen is, maar 'alleen' of de grenzen worden overschreden.

De huurder is opgekomen tegen het feit dat de staatssecretaris deze informatie aan de verhuurder heeft verstrekt. Dus niet tegen de huurverhoging als zodanig, want de verhuurder beschikte bij de aanzegging huurverhoging over de verklaring van de Belastingdienst, zodat de verhuurder aan de voorwaarden van de aanzegging huurverhoging kon voldoen. De huurder kwam in verzet bij de staatssecretaris op basis van de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp). De staatssecretaris stelde in eerste instantie dat dit verzet niet-ontvankelijk was. Het bezwaarschrift van de huurder tegen deze niet-ontvankelijkverklaring werd door de staatssecretaris ongegrond verklaard. Zowel de Rechtbank Amsterdam als nu ook de Raad van State zijn het daar niet mee eens. De ABRvS heeft geoordeeld dat de gegevensverstrekking door de staatssecretaris in strijd is met artikel 67 lid 1 Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR). Volgens de ABRvS had de staatssecretaris het verzet van de huurder tegen de gegevensverwerking gerechtvaardigd moeten achten. De verwerking van de persoonsgegevens wordt door de ABRvS aangemerkt als een verwerking van gegevens op grond van artikel 8 aanhef en onder f Wbp en niet – zoals de staatssecretaris stelde – als een verwerking op grond van artikel 8 aanhef en onder c Wbp.

De vraag is welke consequenties deze uitspraak heeft.

2. De wetten om scheefwonen tegen te gaan

De wetgeving tegen het scheefwonen heeft tot doel om een extra huurverhoging mogelijk te maken in verband met de hoogte van het huishoudinkomen van de huurder. Over die wetsvoorstellen is veel te doen geweest. Tegenstanders betoogden dat het niet wenselijk is om inkomenspolitiek te voeren via huurverhogingen. Bovendien achten zij het onwenselijk dat twee vrijwel gelijke woningen verschillende huurprijzen krijgen vanwege het inkomen van de huurders. Voorstanders benadrukten echter dat er iets moet gebeuren tegen het scheefwonen. Het beëindigen van de huurovereenkomst vanwege een stijging van het inkomen zou te ver gaan, maar een extra huurverhoging werd door een meerderheid in de Kamer wel gerechtvaardigd geacht.

De wetsvoorstellen hebben wijzigingen gebracht in artikelen in het Burgerlijk Wetboek (BW) en in de Uitvoeringswet huurprijzen woonruimte (UHW).

Daarnaast is op grond van deze wetsvoorstellen lagere regelgeving aangepast, zoals (de bijlagen van) de Uitvoeringsregeling huurprijzen woonruimte en de Uitvoeringsregeling Belastingdienst 2003.

Ook is de specifieke 'Uitvoeringsregeling verklaring rijksbelastingdienst over huishoudinkomen voor een inkomensafhankelijke huurverhoging' opgesteld en eveneens in werking getreden per 16 maart 2013.

De bedoeling van de wetgever was duidelijk: de verhuurder kan aan de Belastingdienst een verklaring vragen inzake het huishoudinkomen van de huurder. Indien uit die verklaring blijkt dat dit inkomen boven bepaalde grenzen ligt, dan mag de verhuurder een extra huurverhoging aanzeggen.

De huurder kan aangeven dat hij niet instemt (of zelf een huurverlaging voorstellen), maar ook in de procedure die dan volgt speelt de verklaring van de Belastingdienst een belangrijke rol. Komt vast te staan dat het inkomen boven de grens ligt, dan zal de huurcommissie of de kantonrechter uitspreken dat de huurverhoging geldig is. Wanneer de huurder een huurverlaging voorstelt, moet de huurder zelf bewijs van zijn inkomen verstrekken.

De wetten tegen het scheefwonen brachten onder meer de volgende wijzigingen:

- a. invoeging van een nieuw artikel 7:252a BW, waarin de basis werd gelegd voor de verhuurder om in de contractuele relatie met de huurder een huuraanpassingsvoorstel te doen, dat tot een extra huurverhoging leidt op grond van het huishoudinkomen;
- b. in het derde lid van artikel 7:252a BW is opgenomen dat de verhuurder een verklaring van de Belastingdienst bij het voorstel moet voegen, indien een extra verhoging wordt aangezegd;
- c. in het vijfde lid van artikel 7:252a BW is bepaald dat geen geldige huurverhoging tot stand komt, indien het voorstel niet aan het derde lid voldoet (dus zonder verklaring van de Belastingdienst), *tenzij* blijkt dat de huurder door dat verzuim van de verhuurder niet is benadeeld;
- d. in artikel 19a UHW (thans artikel 19b UHW) zijn regels opgenomen ter bescherming van de persoonsgegevens van de huurder (beperking van het doel van de gegevensverstrekking, geheimhoudingsplicht verhuurder, tijdelijke bewaarplicht, zorgvuldige administratie).

3. Advisering door de Raad van State

De wetten tegen het scheidwonen zijn destijds voor advies aan de Afdeling advisering van de Raad van State voorgelegd. In een advies van 4 november 2011 heeft deze Afdeling benadrukt dat de verhuurder niet verplicht is om een extra inkomensafhankelijke huurverhoging aan te zeggen, maar dat een bevoegdheid daartoe ontstaat.⁴ Daarom heeft deze Afdeling twijfels geuit over de effectiviteit van het wetsvoorstel.

Onder het kopje 'bescherming van persoonsgegevens' merkte de Afdeling advisering destijds op:

“Het wetsvoorstel regelt dat de rijksbelastingdienst op verzoek van de verhuurder in een daartoe strekkende verklaring vermeldt of het bedrag van € 43.000 ten aanzien van de desbetreffende woonruimte wel of niet is overschreden. Daartoe verstrekken verhuurders adresgegevens van de door hen verhuurde woningen aan de rijksbelastingdienst. In het wetsvoorstel zijn als waarborgen met het oog op de bescherming van persoonsgegevens, een administratieplicht van de verhuurder en een geheimhoudingsplicht opgenomen.”

Onduidelijk is of de Afdeling advisering een verplichting heeft aangenomen voor de Belastingdienst (staatssecretaris) om daadwerkelijk de gevraagde verklaring aan de verhuurder te verstrekken. Dat lijkt echter wel gelezen te kunnen worden in deze passage. In ieder geval heeft de Afdeling niet gewezen op het feit dat de wetgever er verstandig aan zou doen om een *explicieteverplichting* voor de staatssecretaris *in de wet* op te nemen, om problemen met de verwerking van persoonsgegevens te voorkomen. Indien die waarschuwing wel was gegeven was het wellicht niet nodig geweest dat de Afdeling bestuursrechtspraak van diezelfde Raad van State ruim vier jaar later in een uitspraak vaststelt, dat de gegevensverstrekking door de staatssecretaris onrechtmatig is geweest vanwege het ontbreken van een specifieke wettelijke verplichting van deze staatssecretaris en vanwege strijd met de geheimhoudingsplicht van artikel 67 AWR.

4. Kern van de uitspraak

In de uitspraak van 3 februari 2016 is zoals gezegd een geschil beslecht tussen een huurder en de Staatssecretaris van Financiën. De verhuurder is geen partij in dat geschil.

De huurder heeft verzet aangetekend tegen de gegevensverwerking (lees: verstrekking van de verklaring) door de staatssecretaris. Daarbij beriep de huurder zich op artikel 8 onder f Wbp.

5. Wettelijke verplichting voor de staatssecretaris?

De staatssecretaris stelde in deze procedure dat het ging om gegevensverwerking op grond van artikel 8 onder c Wbp. In dat geval is verzet niet mogelijk, omdat artikel 40 Wbp bepaalt dat alleen in geval van gegevensverwerking op basis van artikel 8 *onder e en f* Wbp verzet kan worden aangetekend. De kernvraag in de procedure bij de ABRvS was dus of het verstrekken van de gegevens heeft plaatsgevonden op grond van artikel 8 onder c Wbp (wettelijke verplichting van de staatssecretaris).

De ABRvS komt tot de slotsom dat met de bepalingen van de wetten tegen het scheidwonen *wel* een verplichting voor de *verhuurder* in het leven is geroepen om bij de aanzegging huurprijsverhoging een verklaring van de Belastingdienst te voegen, maar dat er in de wetsartikelen *niet* ook een verplichting is opgenomen voor de *staatssecretaris* om de verklaring daadwerkelijk aan de verhuurder te verstrekken.

Dus is er geen wettelijke plicht als bedoeld in artikel 8 onder c Wbp.

De ABRvS geeft aan dat de gegevensverstrekking door de staatssecretaris strijdig is met de geheimhoudingsplicht als bedoeld in artikel 67 lid 1 AWR. Bovendien doet zich geen van de uitzonderingen van het tweede lid van dat artikel voor en is er geen ontheffing verleend als bedoeld in het derde lid.

Artikel 67 AWR:

1.

Het is een ieder verboden hetgeen hem uit of in verband met enige werkzaamheid bij de uitvoering van de belastingwet over de persoon of zaken van een ander blijkt of wordt meegedeeld, verder bekend te maken dan noodzakelijk is voor de uitvoering van de belastingwet of voor de invordering van enige rijksbelasting als bedoeld in de (geheimhoudingsplicht).

2.

De geheimhoudingsplicht geldt niet indien:

- a. enig wettelijk voorschrift tot de bekendmaking verplicht;
- b. bij regeling van Onze Minister is bepaald dat bekendmaking noodzakelijk is voor de goede vervulling van een publiekrechtelijke taak van een bestuursorgaan;
- c. bekendmaking plaatsvindt aan degene op wie de gegevens betrekking hebben voor zover deze gegevens door of namens hem zijn verstrekt.

3.

In andere gevallen dan bedoeld in het tweede lid kan Onze Minister ontheffing verlenen van de geheimhoudingsplicht.

6. ABRvS voorziet in de zaak

De ABRvS voorziet uiteindelijk zelf in de zaak door niet alleen te bevestigen dat het verzet gegrond verklaard had moeten worden, maar door ook te bepalen dat de Belastingdienst geen gegevens betreffende het inkomen van deze huurder verstrekt aan de verhuurder zolang daarvoor geen grondslag bestaat, als bedoeld in artikel 67 AWR.

7. Reparatiewetgeving

Inmiddels is een wetsvoorstel aanhangig dat tot doel heeft om de wet te repareren.⁵ Dat wetsvoorstel heeft betrekking op de gegevensverstrekking door de Belastingdienst.

Het belangrijkste voorstel houdt in een wijziging van het derde lid van artikel 7:252a BW, waardoor dat derde lid als volgt komt te luiden:

“Indien een voorstel als bedoeld in lid 1 wordt gedaan, wordt bij het voorstel een verklaring gevoegd omtrent het huishoudinkomen. De inspecteur verstrekt op verzoek van een verhuurder een verklaring

omtrent het huishoudinkomen aan de verhuurder.”

Blijkens de MvT bij deze reparatiewetgeving strekt het voorstel ertoe om een tweetal ‘uitvoeringstechnische elementen’, die voortvloeien uit de twee wetten tegen het scheefwonen uit 2013, te verduidelijken en aan te scherpen.^[6] Deze toelichting lijkt niet in lijn met de overweging van de ABRvS, dat niet uit de wetsgeschiedenis of de toelichting (bedoeling van de wetgever), maar uit de wettekst zelf een expliciete verplichting om gegevens te verstrekken moet blijken. Bovendien wordt in de MvT gesteld dat het slechts redactionele wijzigingen betreft en geen inhoudelijke wijzigingen. Wel wordt daarbij opgemerkt dat het de bedoeling is om buiten twijfel te stellen dat (de inspecteur van) de Belastingdienst op verzoek van een verhuurder een inkomensverklaring *moet* verstrekken. Het zou alleen een verduidelijking betreffen van een reeds bestaande tekst van artikel 7:252a lid 3 BW, aldus de MvT.

De tekst van dat artikel wordt overigens wel enigszins gewijzigd. De vraag is dan of de bestuursrechter in voorkomende gevallen na de reparatiewetgeving zal oordelen dat op deze wijze voldoende expliciet en duidelijk *in de tekst van de wet* is opgenomen dat de staatssecretaris (de Belastingdienst) een verplichting heeft om de verklaring aan de verhuurder te verstrekken, zodat verzet op grond van de Wbp niet langer zinvol is en niet-ontvankelijk kan worden verklaard. De mogelijkheid om de verklaring *niet* te verstrekken blijft bestaan (in artikel 19b lid 5 UHW), dus hoe hard is dan de verplichting voor de staatssecretaris? Of vormt de uitspraak van de ABRvS voor de minister nog een aanleiding om de reparatiewet aan te passen?

8. Tijdige inwerkingtreding?

Het is overigens ook de vraag of de wetgever er in zal slagen om de reparatiewetgeving tijdig in werking te laten treden. Uit een advies van de Afdeling advisering van de Raad van State blijkt namelijk dat deze afdeling adviseert om de inwerkingtredingsbepaling aan te passen.^[7] De Afdeling merkt op dat – nu het volgens de MvT gaat om louter uitvoeringstechnische wijzigingen ter verduidelijking en aanscherping van bestaande wetteksten – niet valt in te zien waarom een beroep wordt gedaan op de spoedprocedure van artikel 12 Wet raadgevend referendum (Wrr). Juist door een beroep te doen op de spoedprocedure kan de indruk ontstaan dat het gaat om een wijziging met materiële gevolgen, aldus de Afdeling advisering. Omdat artikel 12 Wrr een uitzondering is op de hoofdregel uit de Wrr dient terughoudend te worden omgegaan met een beroep hierop. Daarom adviseert de Afdeling de toepassing van artikel 12 Wrr te schrappen.

In de MvT op de reparatiewetgeving was op dit punt opgemerkt dat de toepassing van artikel 12 Wrr aan de orde is, omdat het verdergaand verduidelijken van artikel 7:252a lid 3 BW dient plaats te vinden vóór het moment waarop de Belastingdienst de portal voor de verhuurders zal openstellen en dat zal zijn op 1 februari 2016.

De vraag is wat de minister met dit advies zal doen. Indien de wet niet tijdig wordt gerepareerd kunnen de verhuurders per 1 juli 2016 geen extra inkomensafhankelijke huurverhoging aanzeggen.

Het wetsvoorstel (34374) ter wijziging van artikel 7:252a lid 3 BW heeft tot doel om de verplichting van de staatssecretaris in de wet op te nemen en te benadrukken. Daarnaast is ook het wetsvoorstel ‘Wet doorstroming huurmarkt 2015’ aanhangig.^[8] Dat voorstel is op 9 februari 2016 aangenomen door de Tweede Kamer. Belangrijkste onderdelen van dat voorstel zijn de huursombenadering, de tijdelijke

verhuur en ook de inkomenstoets. Of de wetsvoorstellen op tijd zullen worden aangenomen door de Eerste Kamer moet nog worden afgewacht.⁹

9. Dreiging van claims

In de eerste reacties op de uitspraak van de ABRvS is al aangekondigd dat wellicht mogelijkheden bestaan voor huurders (in het algemeen) om een schadeclaim in te dienen of om de betaalde extra huurverhoging ongedaan te maken en terug te vorderen. Enkele politieke partijen hebben aangegeven dat de hele discussie over de vraag of via extra huurverhogingen inkomenspolitiek gevoerd zou mogen worden, nog maar eens moet worden overgedaan. Die discussies laaien weer op in de behandeling van de thans aanhangige wetsvoorstellen.

10. Positie van de verhuurders

Door een verhuurder aan de huurders in het verleden voorgestelde huurprijsaanpassingen zijn niet onrechtmatig geweest. In beginsel geldt daarbij wel als voorwaarde dat een verklaring van de Belastingdienst was bijgevoegd, waaruit bleek dat het inkomen van de huurder zodanig was dat dit een rechtvaardiging vormde voor de extra huurverhoging. Maar zelfs indien deze verklaring ontbrak, doch op andere wijze komt vast te staan dat het inkomen van de huurder wel boven de relevante grenzen lag, brengt artikel 7:252a lid 5 BW met zich mee dat 'de overeenkomst' tot wijziging van de huurprijs rechtsgeldig is geweest, tenzij de huurder door het verzuim is benadeeld.

In veel gevallen zal de huurder in het verleden (wellicht knarsetandend) hebben ingestemd met de aangezegde extra huurverhoging, omdat de huurder inzag dat deze aanzegging aan de wettelijke bepalingen voldeed. Dan is er op grond van de wet (en niet zo zeer op basis van wilsovereenstemming) een geldige overeenkomst tot stand gekomen. In de gevallen waarin een procedure is gevolgd over de voorgestelde huurprijsaanpassing, is de uitkomst van die procedure bepalend voor de vraag of rechtsgeldig een verhoging tot stand is gekomen.

Het ziet er dan ook naar uit dat verhuurders niet behoeven te vrezen dat zij verplicht worden om reeds gerealiseerde en overeengekomen extra huurprijsverhogingen terug te betalen aan de huurder of dat zij de huurprijs moeten verlagen. Die verhogingen zijn rechtsgeldig tot stand gekomen en de huurder kan niet stellen dat de verhuurder onrechtmatig heeft gehandeld of dat de verhuurder heeft geprofiteerd van het onrechtmatig handelen van de staatssecretaris. De reeds betaalde inkomensafhankelijke huurverhogingen zijn dan ook niet onverschuldigd betaald. Wel is het de vraag of de verhuurders bij de komende huurverhogingen de extra inkomensafhankelijke verhoging kunnen aanzeggen. De staatssecretaris zal niet eerder dan na de inwerkingtreding van de reparatiewetgeving de inkomensverklaringen willen afgeven.

11. Dwaling?

Een andere interessante vraag is of de huurders zich zouden kunnen beroepen op dwaling.

Vooropgesteld moet worden dat het een bijzondere overeenkomst betreft die tussen verhuurder en

huurder tot stand komt op grond van wettelijke voorschriften en dus niet primair op grond van vrijelijk tot stand gekomen wilsovereenstemming. De overeenkomst die tot stand komt op basis van het voorstel van de verhuurder (in de zin van artikel 7:252 en 7:252a lid 1 BW) en de (noodgedwongen) aanvaarding van dat voorstel door de huurder, is wel een overeenkomst in de zin van artikel 6:213 BW. Het is immers een meerzijdige rechtshandeling, waarbij een of meer partijen jegens een of meer andere een verbintenis aangaan.

Verhuurder en huurder hebben bij de totstandkoming van die overeenkomst beiden in de veronderstelling verkeerd, dat de extra inkomensafhankelijke huurverhoging rechtsgeldig kon (moest) worden overeengekomen. Het voorstel van de verhuurder voldeed aan de wettelijke eisen en de inkomensverklaring was juist. Nu blijkt achteraf dat de staatssecretaris de verklaring niet had mogen afgeven en dat de verhuurder dus niet over deze verklaring had behoren te beschikken. Levert dat (wederzijdse) dwaling op? Naar mijn mening dient deze vraag ontkennend te worden beantwoord.

Allereerst rijst namelijk de vraag of daadwerkelijk sprake is van een geval, waarin beide partijen van dezelfde 'onjuiste veronderstelling' zijn uitgegaan. De onjuistheid heeft immers geen betrekking op de inhoud van de verklaring, maar op het feit dat de staatssecretaris achteraf gezien de verklaring niet had mogen verstrekken. Artikel 6:228 lid 1 onder c BW bepaalt dat wederzijdse dwaling niet tot vernietigbaarheid van de overeenkomst leidt, indien partijen bij 'een juiste voorstelling van zaken' niet hadden behoeven te begrijpen dat de dwalende daardoor van het sluiten van de overeenkomst zou worden afgehouden. Wat is in dit verband echter een 'juiste voorstelling van zaken'? Wanneer duidelijk is voor verhuurder en huurder dat het inkomen van de huurder boven de relevante grens ligt, is de verhuurder gerechtigd om de extra verhoging aan te zeggen en zal de huurder min of meer genoodzaakt zijn om deze opgedrongen overeenkomst te aanvaarden. Indien de verhuurder niet door het onrechtmatig handelen van de staatssecretaris de verklaring had verkregen, had de verhuurder waarschijnlijk geen extra verhoging kunnen aanzeggen, alhoewel artikel 7:252a lid 5 BW een mogelijkheid biedt om ook zonder verklaring deze extra verhoging tot stand te brengen. Er is dus niet zo zeer sprake geweest van een 'verkeerde voorstelling van zaken' met betrekking tot de werkelijke hoogte van het inkomen, maar de stelling van de huurder is dat de verhuurder geen informatie had mogen ontvangen. Het voorstel tot wijziging van de huurprijs zou zijn gedaan op grond van door de staatssecretaris onrechtmatig verstrekte informatie. Het is echter niet de verhuurder die onrechtmatig heeft gehandeld.

Een ander punt is nog de vraag of de dwaling – indien daarvan kan worden gesproken – in verband met de aard van de overeenkomst, de in het verkeer geldende opvattingen of de omstandigheden van het geval voor rekening van de dwalende behoren te blijven. Ook dat staat mijns inziens in de weg aan een geslaagd beroep op dwaling.

Uiteraard kan hierover ook anders worden gedacht. De rechter zal desgevorderd uitsluitel moeten geven.

12. Positie van de staatssecretaris

Dat de staatssecretaris onrechtmatig heeft gehandeld jegens de huurder staat door de uitspraak van de ABRvS wel vast. Die gegevensverstrekking is in strijd met de wet (artikel 67 AWR). Dat levert een onrechtmatige overheidsdaad en dus een grondslag voor een schadeclaim op. Huurders zullen

vanzelfsprekend wel moeten aantonen dat aan alle eisen van artikel 6:162 BW is voldaan. Dat kan een discussie opleveren over de relativiteits van artikel 6:163 BW: strekt de geschonden norm (geheimhoudingsplicht) tot bescherming van de huurder tegen deze schade? Die vraag lijkt bevestigend beantwoord te kunnen worden.

13. Hoogte van de schade

En wat is de hoogte van de schade? De extra huurverhoging waarmee de huurder is geconfronteerd door het verstrekken van de verklaring tot het moment waarop de wetgever erin slaagt om het gat in de wet te repareren? En hoe zit het dan met de extra verhoging die nu eenmaal wel rechtsgeldig tot stand is gekomen tussen verhuurder en huurder en die ook in de toekomst tot gevolg heeft dat een hogere huurverhoging betaald moet worden dan wanneer in de jaren vanaf 2013 geen extra inkomensafhankelijke verhoging zou zijn tot stand gekomen?

En is er voldoende causaal verband tussen de onrechtmatige gegevensverwerking door de staatssecretaris en de schade aan de zijde van de huurder?

Het is lastig om te voorspellen hoe deze vragen door de rechter zullen worden beantwoord. Eén ding is echter duidelijk: er zal nog veel over gesproken en wellicht geprocedeerd worden.

Voetnoten

[1]

Mr. G.J. Scholten is advocaat te Utrecht.

[2]

ABRvS 3 februari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:253, nr. 201506945/1/A3.

[3]

Stb. 2013, 89 en *Kamerstuknr.* 33129; *Stb.* 2013, 90 en *Kamerstuknr.* 33330.

[4]

[Kamerstukken II 2011/12, 33129, nr. 4.](#)

[5]

[Kamerstukken II 2015/16, 34374, nr. 2.](#)

[6]

[Kamerstukken II 2015/16, 34374, nr. 3.](#)

[7]

[Kamerstukken II 2015/16, 34374, nr. 4.](#)

[8]

[Kamerstukken II 2015/16, 34373, nr. 2.](#)

[9]

De tekst van dit artikel is op 12 februari 2016 vastgesteld.